

тика-та, повече лѣкове да се мѣсѣтъ, е противна на здравѣа-тъ разумъ.

2) Правиа-тъ нѣтъ, спорѣдь кой-то са познава истинно-то дѣйствиѣ на еднинъ лѣкъ е да се означѣтъ точно признаци-тѣ (симптоми-тѣ), кои-то той произвожда, когато се взема отъ здравъ чловѣкъ, защо-то прислѣдвана-та отъ стара-та школа практика, да се наблюдаватъ дѣйствиа-та на лѣ-лѣкове-тѣ въ смѣшениа-та или върху болѣиа-тъ е сѣвѣмъ недостаточна.

3) Съ сигурность трѣбва да се констатира, кои признаци на какъвъ лѣкъ принадлежѣтъ; за това необходимо е сѣщѣа-тъ лѣкъ отъ нѣколко разнообразни души да се вземе, за да може да се узнае негово-то истинно дѣйствиѣ.

4) Че чрѣзь точно-то исполненѣе на тѣа правила, може да се достигне до едно добро лѣчително срѣдство.

Ханеманъ, сѣщо както и други-тѣ откриватели и добродѣтели на чловѣчеството, не се припозна отъ страна-та на тѣзи кои-то трѣбваше да го припознаѣтъ. Но той като бѣше убѣденъ въ това що откри, почна своята практика врѣзь това свое начало — съ употребленѣе на сѣщѣитѣ дози (взятки), кои-то него време се употреблявахъ отъ другата школа. За свое удивленѣе обаче той намери че употребленѣе-то въ голѣмо количество на едно само лѣкарство, умножаваше болки-тѣ и произвеждаше йоще и други дѣйствиа — така щото